

Com levitar sense aixecar-se del terra

Per Marga

No m'esperava sentir aquella sensació. Una eufòria irreconeixible i inesperada s'havia apoderat de mi.

Els darrers tres o quatre anys, havia estat allunyada d'un món que només entrar-hi, em va enamorar: el ball *blues*. La pandèmia i les responsabilitats polítiques m'havien pràcticament apartat de poder gaudir a cor què vols d'aquesta medicina. I sí, dic medicina. En aquests darrers temps, per a mi, una mica convulsos, em permetia gairebé com una obligació, baixar un cop al mes, un diumenge al vespre, a deixar-me engolir pel *blues* del bar de l'estació de França. Ja podia estar tornant d'un cap de setmana ple d'activitats o haver de matinar l'endemà, que aquell diumenge al vespre era sagrat. Amics i família em preguntaven a vegades: "Però vols dir, ara, baixar a Barcelona?". I jo els responia: "És la meva medicina mensual". Baixo a ballar a Barcelona, i és la meva manera de respirar, de carregar les bateries per a tot el mes.

Però aquest divendres vaig ser conscient que he passat tres anys en mode de supervivència. I no sé com he sobreviscut. Divendres, de forma inesperada, em va envair una alegria immensa i em sentia levitar sense aixecar els peus del terra excepte si el *leader* em guiava en postures que semblaven desafiar la gravetat. Però bé, anem a pams.

Aquest divendres, els meus antics professors de Blues, a La Garriga, van organitzar a la seva escola de ball un concert-ballada de *blues*. I dic ballada, perquè l'objectiu no era quedar-se assegut escoltant la música, sinó deixar-se embriagar i moure el cos a ritme dels seus compassos. Eren The Red Bison Band, i entre set i set, el Dj Roger va punxar alguns temes de *blues*.

Només entrar, vaig començar a saludar a gent. Amb alguns, ens hem anat veient de forma esporàdica els darrers mesos. Però de cop, veig el Carlos. Li dedico un hola amb molta alegria i, tot abraçant-me, em fa girar el cos i em deixa asseguda a la seva falda, talment com un dels finals apoteòsics per cloure una cançó. I veig a les Margues, sí, en plural, perquè som 3 Margues en aquesta petita comunitat *bluesera* de la Garriga i voltants. Les dues altres Margues, són dones valentes i empoderades. I, evidentment, saludo a l'Albert i la Melanie, els meus professors i organitzadors d'aquest sarau. Em reben amb una abraçada i l'alegria de veure'ns després de tant de temps.

El *blues* es pot ballar de forma oberta, o amb una abraçada mitja o en posició tancada, de cintura en amunt. Quan aprens a ballar blues, al principi, treballar la posició tancada és, normalment un dels reptes més complicats. Les vergonyes se'ns emporten. I així recordo al meu segon trimestre, com vaig començar a ballar amb posició tancada amb el Salvador, de Mataró, deu anys més gran, divertit, moreno i amb una alçada no gaire allunyada de la meva. Entre els dos, vam intentar foragitar les timideses d'haver de ballar tan abraçats, sentint-nos la respiració, sense gairebé conèixer-nos. Divendres ens retrobem juntament amb la seva parella, la Montse, amb una animada conversa.

Entre tanta emoció de les retrobades, deixo les paraules enrere i m'endinso a la pista de ball. Amb el Carlos ens perdem en un *blues* que com ell mateix diu, ho és tot menys ortodox, però ens divertim enormement fent el què se'ns passa pel cap intentant seguir aquella cançó que el combo ens ofereix, el ritme de la qual és prou frenètic per ser un *blues*. Amb el Francesc, el marit d'una de les Margues, recuperem els nostres passos plens de voltes a dreta i esquerra, i amb el Jordi i el Ramon, ballem i xerrem uns temes que es transformen de forma curiosa, de melodies lentes a ritmes endimoniats, per a tornar a voltes a ser aigües calmades. S'escolta una cançó preciosa, d'aquells *bluesos* lents que tant em fan virar, i no tinc *leader*. Veig a l'altra Marga, i m'animo a intentar guiar-la amb quatre voltes i quatre passos bàsics. També ens veiem amb el Ramon i la Carme. Són una parella que, si els observes ballar, veus el llenguatge de l'amor comunicant-se i manifestant-se. I entre ballaruca i xerrameca, entre tot aquest grup de gent, ens veiem amb el Javi. Ens saludem i abracem. Feia uns tres anys que no ens havíem vist. Amb una certa timidesa i alegria alhora, ens agafem de la mà per avançar al mig de la pista i començar a fer passos tranquils, a la dreta i a l'esquerra. Ens situem en una posició que es mou entre la intimitat d'allò més tancat i l'estàndard mitjà i em fa una broma sobre si l'havia reconegut amb el cap pelat. Jo li responc que tots hem canviat i ens deixem portar per la música. M'encanta ballar amb el Javi, perquè aquest informàtic, que semblaria un *yogui*, i és més observador i callat que conversador, et pren la mà i sap exactament la pressió, el moviment precís, i l'acompanyament sense presses que cal fer per indicar-te el camí. De fet, en el *blues* (com crec que a tots els balls), les dues persones que ballen mantenen en certs moments una conversa. A voltes, la persona que guia, proposa, i la persona que segueix, pot decidir fer quelcom diferent. O també, prendre iniciativa i canviar els rols per uns instants o per una estona. Acabem de ballar la cançó i repetim. S'acaba la música i recordo aquella frase que li vaig dir un dia fa anys: "Ets el meu ballador de capçalera". Ballar amb ell era com estar a casa, un espai acollidor, respectuós, amb el qual saps què pots esperar-te i alhora no deixa de sorprendre't.

La sala s'omple de balladors i balladores, però per sort hi ha prou espai per a moure's sense rebre o donar cops involuntaris. Tot i això, malgrat a fora la pluja comença a fer-se veure, a dins la sala, la temperatura s'enfila enormement i decideixo sortir. El petit ampit de davant l'entrada de l'escola està lleugerament cobert i ens permet arrecerarnos del xàfec, beure un got d'aigua i fer petar la xerrada. Observo el grupet de gent ballant a l'interior, i sorpresa, me n'adono que hi ha prou gent que no conec. Certament, malgrat que algunes persones són joves, la majoria superen la meua edat. És una amalgama de texans, vestits de flors, sabates de ball i alguna bamba infiltrada.

Torno a entrar i faig uns darrers passos. A fora plou lleugerament i el camí de tornada és un pèl solitari, així que la Carme i el Ramon accedeixen de bon grat a acostar-me al meu destí. Me'n vaig amb la pell xopa dels balls frenètics i de la calor de la sala, però, sobretot, levitant, amb el cor ple d'eufòria i la convicció que l'estat de supervivència queda extingit.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*